

Čís. 1841.

Byla-li zřízena pro obec rozdělovna uhlí, jest k žalobě z toho vyplývající právně legitimována obec.

(Rozh. ze dne 19. září 1922, R I 796 22.)

Žalující firma domáhala se na obci T. zaplacení zbytku kupní ceny za dodaný vagon uhlí. Žalovaná obec namítla nedostatek pasivní legitimace, ježto vagon uhlí neobjednala ona, nýbrž rozdělovna uhlí zřízená pro ni a obec H. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, přidav se k stanovisku žalované. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a přikázal prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ve věci dále jednal a ji znovu rozhodl, maje za to, že rozdělovnu uhlí nelze pokládati za objednatelku, ježto byla pouhým orgánem obcí T. a H. a že dlužno v dalším řízení zjistiti, pokud obec T. na sporné objednávce se účastnila. Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Rozdělovna uhlí pro obec T. a H. se sídlem v porcelánové továrně v T. byla zřízena v důsledku předpisu § 19 nař. min. veř. prací ze dne 1. září 1917, čís. 369 ř. zák., jež uložil obcím spolupůsobení při provádění předpisů o úpravě spotřeby uhlí, a předpisu § 20 nař. místodržitelství pro Čechy ze dne 26. září 1917, čís. 80 z. zák., jež na základě onoho nařízení bylo vydáno. Oněmi předpisy bylo obcím uloženo mimo jiné zřízení vlastních dodatek (výdejen) uhlí, pakli jich je třeba. Účelem těchto obecních výdejen bylo patrno, by v obcích, kde nebylo obchodníků, prostředkujících dodání uhlí spotřebitelům, tuto činnost obstarávala obec vlastními výdejemi. Tím obci uložen byl jednak veřejnoprávní úkol dohledu na to, by výdej uhlí dle předpisů, tehdy pro spotřebu uhlí platných, a zároveň i činnost obchodní, již provoz takové výdejny vyžadoval, totiž nákup uhlí dle tehdy platných úředních přidělů a prodej jeho spotřebitelům. Samozřejmě spadá tato posléz zmíněná činnost v obor práva soukromého a v této příčině nebyla to rozdělovna uhlí, jež byla by samostatným podmětem z této činnosti vcházejících práv a závazků, nýbrž obec sama, která tuto rozdělovnu svými orgány provozovala a vedla. V tomto případě není dle dosavadních zjištění dosud jisto, zda rozdělovna v porcelánové továrně v T. byla rozdělovnou této obce s povinností, krýti spotřebu uhlí i pro druhou obec, či zda byla rozdělovnou těmito dvěma společnou, takže by z obchodů, touto rozdělovnou uskutečněných, byly obě obce zavázány. Dosavadní zjištění poukazují k tomu, že provoz rozdělovny obstarávala žalovaná obec T. Zástupce této obce podepsán jest pod razítkem rozdělovny na výkazu potřeby uhlí, zadaném k úřednímu přidělu (objedávce), obci T. dodány byly krátce před tímto čtvrtým odmítnutým vagonem uhlí 3 vagonové dodávky uhlí, jež tato obec přijala i zaplatila. Uhelnému inspektorátu není uhelná rozdělovna v porcelánové továrně ani známa a dle jeho zprávy týkaly se dotyčné předpisy uhlí pouze obce T. Důsledkem toho také dostala žalující firma příkaz, by čtvrtý vagon zaslala na obec T. a, jak z předložené korespon-

dence plyne, odmítl přijetí této uhelné dodávky obecní úřad v T., ač by se byl v důsledku svého nynějšího procesního stanoviska, že rozdělovna v T. jest samostatným právním podmětem, od obce rozdílným, měl zdržeti vůbec rozhodování o tom, že dodávku odmítá, a rozhodnutí to ponechati rozdělovně samé, když zřejmě pro ni určena byla. Byla-li tedy rozdělovna podnikem obce T., byla by z dodávky, o níž jde, práva tato obec sama; byla-li rozdělovna společným podnikem obou obcí, jde o spolčení k jednotlivým právním jednáním.

Čís. 1842.

Společnost s r. o. nezaniká vyhlášením úpadku a vstupuje zrušením úpadku ve svá dřívější práva a své dřívější závazky, nebylo-li v konkursu veškeré její jmění realizováno a zpeněženo.

Ve sporu, zahájeném proti úpadkové podstatě, o uznání pravosti a pořadí konkursní pohledávky, lze po zrušení úpadku pokračovati proti dřívějšímu úpadci.

(Rozh. ze dne 19. září 1922, R I 952/22.)

Na jmění žalované firmy Jan H. a syn, společnost s r. o., byl uvalen úpadek, za jehož trvání žalovala žalobkyně úpadkovou podstatu z úvěrního spojení. Když byl úpadek zrušen, navrhla žalobkyně, by bylo pokračováno ve sporu proti firmě Jan H. a syn, společnost s r. o. Soud prvního stádia návrh zamítl. Důvody: Dle žaloby a prosby v ní uvedené žádá se o vynesení rozsudku: 1. určuje se v konkursu firmy Jan H. a syn, společnost s r. o. ohledně pohledávky firmy S. 11,840.466-73 K ke konkursu přihlášené, že vzešla žalobkyni proti kridatářce pohledávka 1,091.848 K 65 h s přísl. jako součást přihlášené pohledávky ke konkursu; 2. úpadková podstata je povinna uznati pravost této pohledávky v III. tř. konkursních věřitelů; 3. úpadková podstata je povinna zaplatiti žalobkyni útraty sporu. Žalovaná úpadková podstata ohlásila spor Florianu, Richardu a Emilu Hovým, a tiho přistoupili ke sporu jako vedlejší intervenienti žalované. Usnesením ze dne 12. prosince 1921 byl úpadek zrušen a to výslovně bez ohledu na shora uvedený zahájený spor a usnesení to vešlo v právní moc. Usnesením z 20. prosince 1921 zrušena další opatření s vyhláškou úpadku spojená. Je tedy žaloba žalobou určovací ve smyslu § 228 c. ř. s. Návrh, aby bylo ve sporu pokračováno proti firmě Jan H. a syn, společnost s r. o., za tohoto stavu věci je nepřipustným, poněvadž ani v tom případě, kdyby vedlejší intervenienti do sporu jako strana žalovaná vstoupili, nemohlo by se dle prosby žalobní právem uznati, neboť ke sporu nepřistoupila kridatářka, ale osoby soukromé. Žalobci jest ostatně možno, by své nároky proti firmě Jan H. a syn, společnost s r. o., na zaplacení domnělé své pohledávky samostatnou žalobou uplatňovali. Žaloba taková však za daného stavu věci je se sporem zahájeným neslučitelnou. Je proto návrh protizákonný a bylo ho zamítnouti. Rekursní soud návrhu vyhověl. Důvody: Po právoplatném zrušení úpadku nabývá úpadce dle § 59 konk. ř. práva, svým jměním volně nakládati, a odpadají tudíž veškerá obmezení, jimž úpadce za konkursního řízení byl podroben. V tomto případě byl úpadek na jmění firmy